

Янош (псевд. на Хорст Екерт) е роден през 1931 година в село Забже, Горна Силезия. От 1944 до 1953 работи като ковач в една шлосерска работилница и като художник в текстилна фабрика. Усвоява рисуването и се записва в мюнхенската Академия за изобразителни изкуства, но скоро му се налага да прекъсне обучението си. Оттогава работи като художник на свободна практика, стихотворец, автор на детски книжки и романи. Откривател е на истории и образи и горд баща на Мечо и Тигърчо.

*За книгата си „**О, колко красива е Панама!**“ получава немската Награда за детска литература.*

Янош живее на самотен остров между морето и слънцето (шишш, не издавайте – това е Тенерифе!), където най-много обича да се излежава в хамака си.

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство за европейски и международни въпроси на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвеция“, Австрийското сдружение на преводачките и преводачите (Литературна къща Виена) по възложение на Федералното министерство за изкуство, култура, държавна администрация и спорт на Република Австрия, Гьотевия институт, Фондация „С. Фишер“, Словенската агенция за книгата, Министерството на културата и медиите на Република Хърватия, Министерството на обществото и културата на Княжество Лихтенщайн, Фондацията за култура на Княжество Лихтенщайн, Министерството на културата на Република Албания, Министерството на културата и информацията на Република Сърбия, Министерството на културата на Румъния, Министерството на образованието, науката, културата и спорта на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата, Министерството на културата на Република Северна Македония, Министерството на културата на Република България.

Janosch

Ach, so schön ist Panama

© 2003, 2009 Beltz & Gelberg

in the publishing group Beltz – Weinheim Basel

Голямо тържество в чест на Тигъра

Михаела Тодорова, превод

© *of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI*

© Анита Мартинова, дизайн на корицата

© Издателство “Миранда”, 2022

ISBN: 978-619-7659-17-7

ЯНОШ

Голямо тържество
в чест на

ТИГЪРА

Още три

весели истории за Мечо и Тигърчо

Аз ще те излекувам, казал Мечо

История за това
как веднъж Тигърчо бил болен

Един ден Тигърчо се върнал, накуцвайки, от гората. Не можел вече нито да ходи, нито да стои на краката си и се строполил на земята.

Лежал си край пътя, по средата на полянката, направо върху земята.

Начаса готичал Мечо и извикал:

– Какво ти е, Тигре, да не си болен?

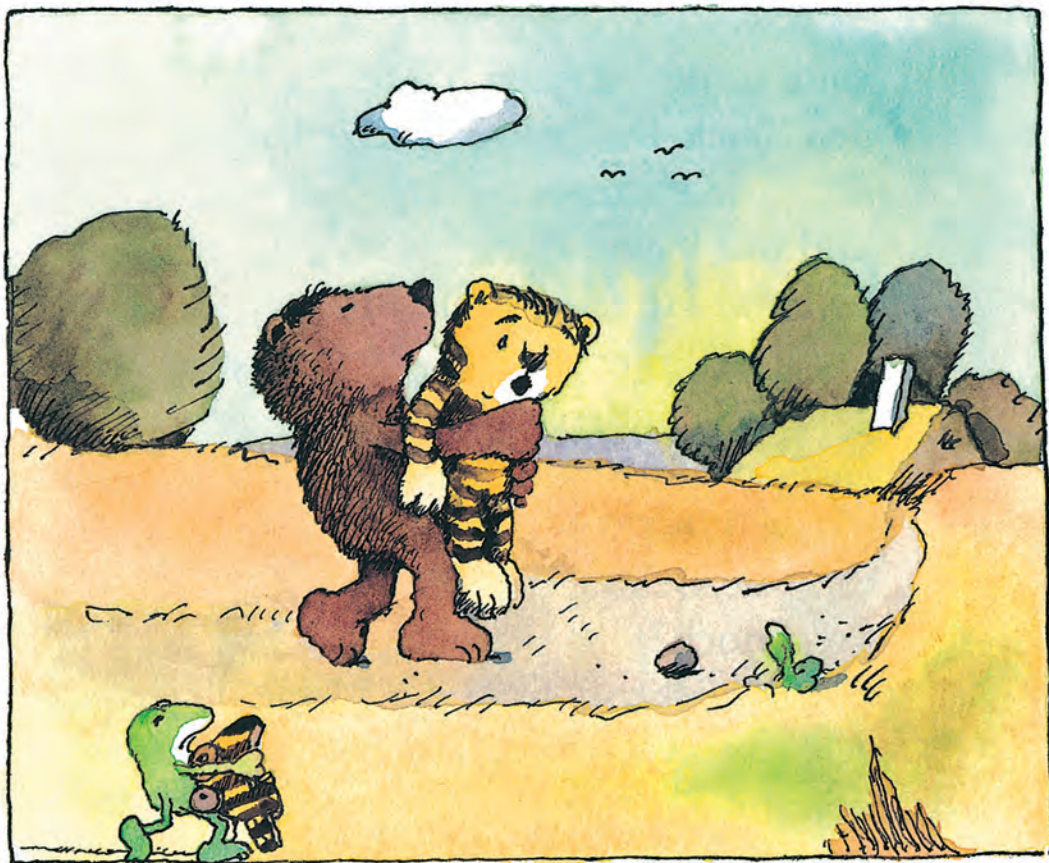
– Ох, да, много съм болен – изстенал Тигърчо, – почти не мога вече да се гвижа.

– Не е толкова зле – рекъл Мечо, – *аз ще те излекувам.*

Тигърчо не бил събрал никакви гъби, не бил написал отдалече писмо на Мечо и дори не си бил играл с тигровото пате.

– Къде горе-долу те боли? – попитал Мечо. – Покажи ми!

– Тук – казал Тигърчо и посочил най-напред лапата си. – И тук също, другата лапа. Краката също, и отпред и отзад, и отляво и отдясно, и отгоре и отдолу.

– Навсякъде ли? – запитал го Мечо. – Тогава трябва да те нося.

И Мечо занесъл Тигърчо на ръце го вкъщи.

– Ама ще трябва да ме превържеш – извикал Тигърчо.

– Да, да, много ясно – казал Мечо и вече у дома сложил Тигърчо да легне на масата, като при истински лекар.

– Най-напред лапата – казал Тигърчо и Мечо превързал първо лапата му.

Едната лапа. После другата.

– Сега крачетата – рекол Тигърчо.

И Мечо бинтовал крачетата му.

– Къде още?

– Гръбчето – казал Тигърчо.

Но когато превързваш гърба, превързваш също и гърдите. Така че Мечо овързал здраво бинта около гърба и гърдите му. И понеже имало още бинт, той бинтовал Тигърчо от горе до долу, целия.

– Главата недей превързва – казал Тигърчо, – може би малко ще кашлям.

След като Тигърчо бил вече бинтован, той се почувствал малко по-добре. Но после отново му станало зле, защото бил гладен.

– Ще ти сготвя нещо изключително – рекъл му Мечо. – Кажу ми, кое ти е любимото ястие?

– Пълнена пълтърва със сос от бадемови ядки, картопки и трохи от малко бяло хлебче.

– Да, ама нямаме – обяснил Мечо. – Кажу нещо друго.

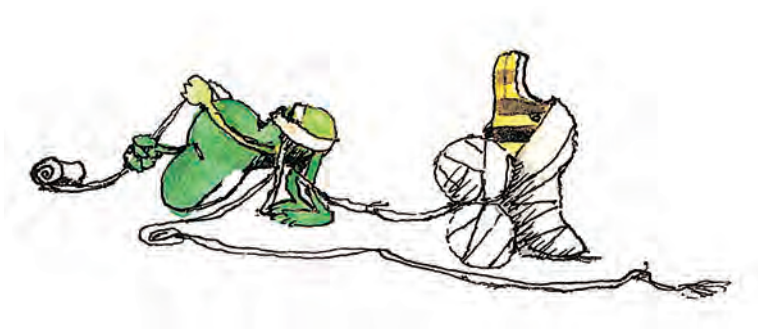
– Яйчени макарони със сос от бадемови ядки и трохи от малко бяло хлебче – рекъл Тигърчо.

– И това го нямаме – казал Мечо. – Кажу още нещо. Друго.

– Трохи от малко бяло хлебче – добавил Тигърчо, но това също го нямали.

– Кажу *бульон*, ге! – подсказал Мечо.

– Да, *бульон* – викнал Тигърчо, – то-о-очно това исках да кажа.

– И малинки от градината за десерт – допълнил Мечо.

А след това сготвил за Тигърчо фантастичен бульон с картофи и цвекло от градината. Добавил щипка магданоз, а отгоре плували капчици мазнинка. И когато Тигърчо се нахранил, той отново се почувствал малко по-добре.

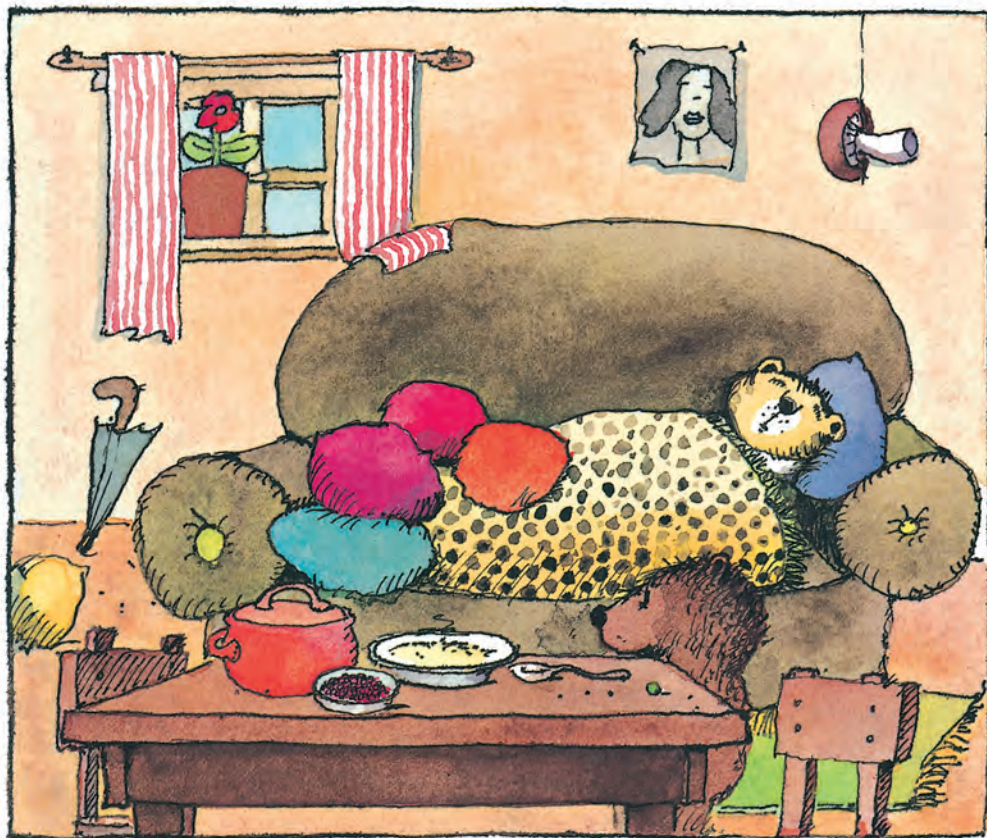
Но после пак му станало малко по-зле, защото искал удобно да си полегне и да дремне.

– В леглото – казал Мечо.

– На хубавото диванче с меки възглавнички – рекъл Тигърчо, – а отгоре завит с леопардовото одеялце.

Тогава Мечо сложил Тигърчо да спи на хубавото удобно диванче с меки възглавнички и го покрил с леопардовото одеялце. И Тигърчо поспал мъничко.

Когато се събудил, му било малко по-добре. Но после отново се почувствал малко по-зле, защото му се искало някой да го навести.

Мечо отишъл в градината и по градинския мар-
куч, техния подземен телефон, свързан с телефонна-
та централа в тунелите на къртичетата, позвънил
на леля Гъска.